

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (deviata rozšírená komora)

zo 14. februára 2019*

„Osobné údaje – Ochrana fyzických osôb pri spracovaní týchto údajov – Právo na prístup k týmto údajom – Nariadenie (ES) č. 45/2001 – Zamietnutie prístupu – Žaloba o neplatnosť – List odkazujúci na predchádzajúce čiastočné zamietnutie prístupu bez vykonania opätovného preskúmania – Pojem napadnuteľný akt v zmysle článku 263 ZFEÚ – Pojem výlučne potvrdzujúci akt – Uplatniteľnosť v oblasti prístupu k osobným údajom – Nové a podstatné skutočnosti – Záujem na konaní – Prípustnosť – Povinnosť odôvodnenia“

Vo veci T-903/16,

RE, v zastúpení: S. Pappas, avocat,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: H. Kranenborg a D. Nardi, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na základe článku 263 ZFEÚ na zrušenie oznámenia riaditeľa riaditeľstva pre bezpečnosť generálneho riaditeľstva Komisie pre ľudské zdroje a bezpečnosť z 12. októbra 2016 v rozsahu, v akom sa ním zamieta žiadosť žalobcu o poskytnutie prístupu k niektorým z jeho osobných údajov,

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory S. Gervasoni, sudcovia L. Madise, R. da Silva Passos, K. Kowalik Bańczyk (spravodajkyňa) a C. Mac Eochaidh,

tajomníčka: N. Schall, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 20. septembra 2018,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Žalobca pán RE vykonáva funkciu [dôverné]¹ v rámci generálneho riaditeľstva Európskej komisie pre medzinárodnú spoluprácu a rozvoj.
- 2 Voči žalobcovi bolo vedené administratívne vyšetrovanie (ďalej len „administratívne vyšetrovanie“), ktoré vykonalo riaditeľstvo pre bezpečnosť generálneho riaditeľstva Komisie pre ľudské zdroje a bezpečnosť (ďalej len „riaditeľstvo pre bezpečnosť“). Toto vyšetrovanie sa týkalo údajnej účasti žalobcu na činnosti tajných služieb, a najmä jeho správania v priebehu sporu medzi dvoma tretími štátmi, pričom u žalobcu existovalo podozrenie, že pri tejto príležitosti bol príliš zainteresovaný v prospech jedného z týchto štátov a že bez toho, aby na to bol oprávnený, mu oznámil isté dôverné informácie.
- 3 Elektronickou poštou z 5. decembra 2013 žalobca požiadal riaditeľstvo pre bezpečnosť na základe článku 13 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1; Mim. vyd. 13/026, s. 102), aby mu boli poskytnuté všetky osobné údaje a informácie profesijnej povahy, ktoré sa ho týkajú a ktoré má toto riaditeľstvo k dispozícii.
- 4 Oznámením z 25. februára 2014 riaditeľ riaditeľstva pre bezpečnosť po tom, ako uviedol, že niektoré dokumenty už boli žalobcovi poskytnuté 27. novembra 2013, odmietol poskytnúť žalobcovi prístup k ďalším osobným údajom, ktoré sa ho týkajú, a to z dôvodu, že na tieto údaje sa vzťahujú výnimky a obmedzenia uvedené v článku 20 ods. 1 písm. a) až d) nariadenia č. 45/2001.
- 5 Keďže žalobca sa domnieval, že toto zamietnutie prístupu porušuje článok 13 a článok 20 ods. 1 nariadenia č. 45/2001, podal listom z 18. apríla 2014 sťažnosť európskemu dozornému úradníkovi pre ochranu údajov (EDPS) na základe článku 32 ods. 2 nariadenia č. 45/2001.
- 6 Rozhodnutím z 26. februára 2016 EDPS dospel k záveru, že vzhľadom na to, akým spôsobom riaditeľstvo pre bezpečnosť uplatnilo výnimky podľa článku 20 ods. 1 nariadenia č. 45/2001, toto riaditeľstvo nespracovalo správne určité osobné údaje žalobcu.
- 7 Na základe rozhodnutia EDPS riaditeľstvo pre bezpečnosť opätovne preskúmalo žiadosť žalobcu o prístup k jeho osobným údajom.
- 8 Po takomto preskúmaní riaditeľ riaditeľstva pre bezpečnosť rozhodnutím z 8. marca 2016 (ďalej len „rozhodnutie z 8. marca 2016“) čiastočne vyhovel žiadosti žalobcu o prístup k niektorým z jeho osobných údajov a poskytol mu okrem iného osem dokumentov (dokumenty č. 44, 59 až 62, 67, 69 a 71). Toto rozhodnutie obsahovalo v prílohe tabuľku identifikujúcu 71 dokumentov v držbe riaditeľstva pre bezpečnosť, ktorá pri každom z nich uvádzala jeho dátum, predmet, druh osobných údajov, ktoré obsahuje, stručný opis obsahu týchto údajov, ich zdroja, ako aj v prípade 35 zo 71 týchto dokumentov (dokumenty č. 1, 6 až 9, 11, 12, 14 až 16, 18, 20, 21, 27, 28, 31, 32, 35, 36, 41, 42, 45, 46, 48 až 52, 54 až 57, 66, 68 a 70) dôvod alebo dôvody, pre ktoré niektoré z týchto údajov nie je možné zverejniť podľa článku 20 ods. 1 písm. a) a c) nariadenia č. 45/2001. Medzi týmito dokumentmi sa pod č. 57 nachádzalo „oznámenie o výberovom konaní [žalobcu] na funkciu [dôverné] na [generálnom riaditeľstve Komisie pre medzinárodnú spoluprácu a rozvoj]“ z 23. januára 2012 (ďalej len „dokument č. 57“).

¹ Utajené dôverné informácie.

- 9 E-mailom z 29. apríla 2016 zaslaným riaditeľstvu pre bezpečnosť žalobca vzal na vedomie skutočnosti uvedené ako odpoveď v rozhodnutí z 8. marca 2016 a vyjadril svoje želanie získať prístup k „určitému počtu dokumentov [spomedzi tých, ktoré sú uvedené v tabuľke v prílohe k tomuto rozhodnutiu]“. Žalobca pri tejto príležitosti tiež požiadal, aby bol informovaný o dátume ukončenia administratívneho vyšetrovania.
- 10 Žalobca zároveň podal EDPS novú sťažnosť z 5. júla 2016, pričom uviedol, že riaditeľstvo pre bezpečnosť ani rozhodnutím z 8. marca 2016 ešte stále nevyhovelo rozhodnutiu EDPS z 26. februára 2016 o jeho predchádzajúcej sťažnosti.
- 11 Rozhodnutím z 25. júla 2016 (ďalej len „rozhodnutie EDPS z 25. júla 2016“) EDPS konštatoval, že v rozhodnutí z 8. marca 2016 riaditeľstvo pre bezpečnosť v plnom rozsahu vykonalo odporúčania, ktoré vyjadril vo svojom rozhodnutí z 26. februára 2016, a preto dospel k záveru, že rozhodnutím z 8. marca 2016 nedošlo k porušeniu článku 13 a článku 20 ods. 1 nariadenia č. 45/2001.
- 12 Dňa 14. septembra 2016 riaditeľstvo pre bezpečnosť odpovedalo na e-mail žalobcu z 29. apríla 2016. Keďže riaditeľstvo pre bezpečnosť sa domnievalo, že mu bola predložená žiadosť o prístup k dokumentom podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331), vyzvalo žalobcu na základe článku 6 ods. 2 uvedeného nariadenia, aby objasnil svoju žiadosť tak, aby bolo možné identifikovať dokumenty, ku ktorým chce získať prístup. Okrem toho informovalo žalobcu o tom, že administratívne vyšetrovanie bolo 31. augusta 2016 skončené.
- 13 Listom z 21. septembra 2016 zaslaným riaditeľstvu pre bezpečnosť (ďalej len „žiadosť z 21. septembra 2016“) žalobca požiadal o prístup k 42 spomedzi 71 dokumentov identifikovaných v rozhodnutí z 8. marca 2016 (dokumenty č. 1 až 5, 8, 11, 13, 14, 19, 21 až 30, 33, 34, 37 až 43, 47 až 53, 56 až 58 a 63 až 65) alebo prinajmenšom k „informáciám“ obsiahnutým v týchto dokumentoch, pričom sa odvolával jednak na článok 13 nariadenia č. 45/2001 a jednak na článok 6 nariadenia č. 1049/2001. Pri tejto príležitosti žalobca rozdelil dokumenty a informácie, ku ktorým žiadal o prístup, do štyroch skupín, ktoré účastníci konania označili ako skupina A (dokumenty č. 2 až 5, 13, 19, 22 až 26, 29, 30, 33, 34, 37 až 40, 43, 47, 53, 56, 58 a 63), B (dokumenty č. 8, 11, 41, 42, 48, 49 a 51), C (dokumenty č. 48, 49 a 51 už zahrnuté v skupine B) a D (dokumenty č. 1, 14, 21, 27, 28, 50, 52 a 57), pričom pri každej z týchto skupín spresnil dôvody, ktoré podľa jeho názoru odôvodňujú vyhovieť jeho žiadosti.
- 14 Dňa 12. októbra 2016 riaditeľ riaditeľstva pre bezpečnosť na žiadosť z 21. septembra 2016 odpovedal oznámením (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktoré znie takto:

„1. Vo Vašej [žiadosti] z 21. [septembra] 2016 odkazujete na článok 13 nariadenia č. 45/2001 s cieľom požiadať o prístup k určitému množstvu dokumentov. [V tejto súvislosti] si [Vás] dovoľujem odkázať na rozhodnutie z [8. marca] 2016...

Okrem toho mi dovoľte poukázať na rozhodnutie [EDPS] z 25. júla 2016, ktoré jasne uvádza, že EDPS nemá žiadne informácie o tom, že by riaditeľstvo pre bezpečnosť porušilo vaše právo na prístup k vašim osobným údajom. Preto sa domnievam, že riaditeľstvo pre bezpečnosť [správne] vybavilo Vašu žiadosť o prístup k vašim osobným údajom.

2. Vo Vašej [žiadosti z 21. septembra 2016] odkazujete tiež na nariadenie č. 1049/2001..., pričom žiadate o prístup k špecifickým dokumentom z [vášho] spisu uvedeným v [tabuľke pripojenej k rozhodnutiu z 8. marca 2016]. V tejto súvislosti by som rád upriamil Vašu pozornosť na skutočnosť, že dokumenty poskytnuté Vám na základe tohto nariadenia sa stávajú v budúcnosti prístupnými ktorejkoľvek ďalšej osobe, ktorá o ne požiada, a teda *de facto* verejnými, pričom by z nich prípadne mohli byť vypustené len Vaše osobné údaje.

Vezmite, prosím, na vedomie, že vzhľadom na uvedené skutočnosti bude Vaša žiadosť o prístup k dokumentom uzavretá. Ak je [táto] žiadosť podaná na osobné účely, dovoľujem si Vás požiadať, aby ste to potvrdili tým, že nám oznámite Vašu súkromnú e-mailovú a poštovú adresu.“

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 15 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 19. decembra 2016 podal žalobca túto žalobu.
- 16 Samostatným návrhom podaným v ten istý deň do kancelárie Všeobecného súdu žalobca požiadal o zachovanie anonymity. Rozhodnutím z 18. januára 2017 Všeobecný súd vyhovel tejto žiadosti.
- 17 Samostatným podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu 5. apríla 2017 Komisia vzniesla námietku neprípustnosti na základe článku 130 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.
- 18 Dňa 22. mája 2017 podal žalobca do kancelárie Všeobecného súdu svoje pripomienky k námietke neprípustnosti.
- 19 Uznesením z 18. októbra 2017 Všeobecný súd rozhodol, že o námietke neprípustnosti podanej Komisiou a o veci samej rozhodne súčasne.
- 20 V rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania prijatého na základe článku 89 ods. 3 písm. a) a b) rokovacieho poriadku Všeobecný súd zaslal účastníkom konania písomné otázky na písomné zodpovedanie.
- 21 Účastníci konania tejto žiadosti vyhovel v stanovenej lehote.
- 22 Komisia podala vyjadrenie k žalobe do kancelárie Všeobecného súdu 19. decembra 2017.
- 23 Opatreniami na zabezpečenie priebehu konania prijatými na základe článku 89 ods. 3 písm. a) a b) rokovacieho poriadku Všeobecný súd položil účastníkom konania písomné otázky, na ktoré mali odpovedať na pojednávaní.
- 24 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - zamietol námietku neprípustnosti,
 - zrušil napadnuté oznámenie v rozsahu, v akom sa ním zamieta jeho žiadosť o prístup k niektorým z jeho osobných údajov,
 - uložil Komisii povinnosť zaplatiť mu sumu 10 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel z dôvodu odmietnutia riaditeľstva pre bezpečnosť poskytnúť mu prístup k jeho osobným údajom,
 - uložil Komisii povinnosť zaplatiť mu sumu 30 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel z dôvodu protiprávneho spracovania jeho osobných údajov riaditeľstvom pre bezpečnosť,
 - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 25 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - zamietol žalobu ako neprípustnú alebo subsidiárne ako nedôvodnú,
 - uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

- 26 Žalobca tiež žiada Všeobecný súd, aby v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania uložil Komisii povinnosť predložiť dokument č. 57 podľa článku 91 písm. c) rokovacieho poriadku alebo subsidiárne podľa článku 104 tohto poriadku.
- 27 Na pojednávaní žalobca vzal späť svoje návrhy na náhradu dvoch druhov nemajetkovej ujmy, ktorú údajne utrpel. Zároveň tiež spresnil a obmedzil rozsah svojich návrhov na zrušenie, pričom uviedol, že ich predmetom nie je napadnutie zamietnutia prístupu k osobným údajom obsiahnutým v tých dokumentoch, ktoré sú síce uvedené v žalobe, ale neboli uvedené v žiadosti z 21. septembra 2016. Keďže Komisia nepredložila pripomienky k tomuto späťvzatiu a tomuto spresneniu, bolo to zaznamenané v zápisnici z pojednávania.

Právny stav

O návrhoch na zrušenie

- 28 V prvom rade je potrebné preskúmať, či sú návrhy na zrušenie prípustné, a prípadne v druhom rade, či sú tieto návrhy dôvodné.

O prípustnosti návrhov na zrušenie

- 29 Komisia uvádza tri námietky neprípustnosti. Po prvé napadnutým oznámením sa podľa nej nerozhodlo o práve žalobcu na prístup k jeho osobným údajom. Po druhé toto oznámenie podľa jej názoru predstavuje v každom prípade len výlučne potvrdzujúci akt. Po tretie žalobca podľa Komisie nemá skutočný záujem na konaní proti uvedenému oznámeniu.

– O predmete napadnutého oznámenia a existencii zamietnutia prístupu k osobným údajom

- 30 Komisia tvrdí, že žiadosť z 21. septembra 2016 sa týkala len prístupu k dokumentom na základe nariadenia č. 1049/2001. Z toho podľa nej vyplýva, že riaditeľstvo pre bezpečnosť napadnutým oznámením nerozhodlo o práve žalobcu na prístup k jeho osobným údajom na základe nariadenia č. 45/2001.
- 31 Žalobca spochybňuje argumentáciu Komisie. Tvrdí, že žiadosť z 21. septembra 2016 obsahovala súčasne žiadosť o prístup k dokumentom aj žiadosť o prístup k osobným údajom.
- 32 Na úvod je potrebné konštatovať, že nariadenia č. 1049/2001 a č. 45/2001 majú odlišné ciele. Prvé nariadenie sa týka zaistenia čo možno najväčšej transparentnosti rozhodovacieho procesu orgánov verejnej moci, ako aj informácií, na ktorých sú založené ich rozhodnutia. Jeho cieľom je teda čo najviac uľahčiť výkon práva na prístup k dokumentom a podporiť riadny úradný postup. Druhé nariadenie si kladie za cieľ zabezpečiť ochranu základných práv a slobôd fyzických osôb, predovšetkým ich súkromia, pri spracovávaní osobných údajov (rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Bavarian Lager, C-28/08 P, EU:C:2010:378, bod 49). Z toho vyplýva, že na rozdiel od nariadenia č. 1049/2001 cieľom nariadenia č. 45/2001 nie je uľahčiť výkon práva na prístup k dokumentom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. júla 2014, YS a i., C-141/12 a C-372/12, EU:C:2014:2081, bod 47).
- 33 V tejto súvislosti práva na prístup stanovené v oboch nariadeniach nemajú rovnaký predmet ani rovnakých adresátov. Účelom článku 2 nariadenia č. 1049/2001 je umožniť verejnosti, to znamená každému občanovi a každej fyzickej alebo právnickej osobe, prístup k dokumentom, ktoré majú inštitúcie k dispozícii. Pokiaľ ide o článok 13 nariadenia č. 45/2001, toto ustanovenie sa týka výlučne prístupu dotknutých osôb k ich osobným údajom, to znamená informáciám, ktoré sa ich týkajú ako identifikovaných alebo identifikovateľných osôb, a to bez toho, aby sa stanovilo, že uvedené osoby

môžu mať z tohto dôvodu zároveň prístup k dokumentom obsahujúcim takéto údaje. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že článok 13 písm. c) nariadenia č. 45/2001 stanovuje len to, že dotknutá osoba má právo získať „oznámenie v zrozumiteľnej forme o údajoch podstupujúcich spracovanie“.

- 34 V prejednávanej veci treba v prvom rade konštatovať, že napadnuté oznámenie je negatívnej povahy, keďže predstavuje odpoveď na žiadosť z 21. septembra 2016, pričom je nesporné, že sa ním žalobcovi neposkytuje ani prístup k jeho osobným údajom, ani k dokumentom, ktoré obsahujú tieto údaje.
- 35 Pritom platí, že pokiaľ ide o rozhodnutie negatívnej povahy, musí sa posudzovať podľa povahy žiadosti, na ktorú odpovedá (rozsudky Súdneho dvora z 8. marca 1972, Nordgetreide/Komisia, 42/71, EU:C:1972:16, bod 5, a z 24. novembra 1992, Buckl a i./Komisia, C-15/91 a C-108/91, EU:C:1992:454, bod 22). Preto sa napadnuté oznámenie musí posudzovať najmä vzhľadom na obsah žiadosti z 21. septembra 2016.
- 36 V tejto súvislosti je potrebné najprv uviesť, že žiadosť z 21. septembra 2016 nesie názov „Osobné údaje“.
- 37 Okrem toho žiadosť z 21. septembra 2016 uvádza nielen nariadenie č. 1049/2001, ale aj nariadenie č. 45/2001. Táto žiadosť je totiž jednak výslovne podaná na dvojitom základe článku 6 nariadenia č. 1049/2001 a článku 13 nariadenia č. 45/2001. Okrem toho táto žiadosť pre každú zo štyroch skupín dokumentov uvedených v bode 13 vyššie obsahuje argumentáciu vo vzťahu k výnimkám alebo obmedzeniam upraveným v článku 20 ods. 1 nariadenia č. 45/2001.
- 38 Napokon žalobca vo svojej žiadosti z 21. septembra 2016 opakovane odkazuje tak na dokumenty, ako aj na „informácie“ obsiahnuté v týchto dokumentoch. Od začiatku a všeobecne teda deklaruje svoj záujem o prístup k určitým dokumentom alebo aspoň k informáciám, ktoré sú v nich obsiahnuté. Okrem toho žalobca výslovne opakuje túto žiadosť o prístup, pokiaľ ide o informácie obsiahnuté v dokumentoch skupiny D. Ďalej, pokiaľ ide o dokumenty skupiny C, spochybňuje skutočnosť, že by sprístupnenie týchto dokumentov alebo informácií, ktoré sú v nich uvedené, mohlo ohroziť nástroje a metódy vyšetrovania riaditeľstva pre bezpečnosť. Napokon žalobca zmieňuje informácie odovzdané alebo spracované v dokumentoch zo skupiny A, pričom spresňuje, že tieto dokumenty sa ho osobne a priamo týkajú.
- 39 Vzhľadom na tieto skutočnosti sa zdá, že žiadosť z 21. septembra 2016 obsahovala okrem žiadosti o prístup k dokumentom aj žiadosť o prístup k osobným údajom žalobcu uvedeným v týchto dokumentoch.
- 40 V druhom rade je potrebné uviesť, že v napadnutom oznámení riaditeľ riaditeľstva pre bezpečnosť spomenul „žiadosť [žalobcu] o prístup k [jeho] osobným údajom“. Opierajúc sa o rozhodnutie EDPS z 25. júla 2016, tiež spresnil, že sa domnieva, že riaditeľstvo pre bezpečnosť „[správne] vybavilo [túto] žiadosť“. Samotné riaditeľstvo pre bezpečnosť sa teda rozhodlo uviesť v napadnutom oznámení nielen otázku prístupu k predmetným dokumentom, ale aj otázku prístupu k osobným údajom obsiahnutým v uvedených dokumentoch, a to zdôraznením toho, že v rozhodnutí z 8. marca 2016 nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prístup k týmto údajom.
- 41 Okrem toho Komisia nepreukázala, a dokonca ani netvrdila, že by riaditeľstvo pre bezpečnosť niekedy inokedy odpovedalo písomne alebo ústne, a to výslovne alebo implicitne, na žiadosť z 21. septembra 2016 v rozsahu, v akom sa týkala prístupu k osobným údajom.
- 42 Za týchto okolností je potrebné na Komisiu nazerať tak, ako keby v napadnutom oznámení rozhodla o žiadosti žalobcu, aby mu boli sprístupnené niektoré z jeho osobných údajov. Z toho vyplýva, že toto oznámenie, ktorým sa nevyhovelo takejto žiadosti, je potrebné analyzovať ako zamietnutie prístupu k uvedeným údajom.

– O výlučne potvrdzujúcej povahe napadnutého oznámenia

- 43 Komisia tvrdí, že aj keby sa pripustilo, že riaditeľstvo pre bezpečnosť v napadnutom oznámení rozhodlo vo veci prístupu k osobným údajom, toto oznámenie je v každom prípade len aktom výlučne potvrdzujúcim rozhodnutie z 8. marca 2016, ktoré žalobca nenapadol v lehote na podanie žaloby.
- 44 Žalobca spochybňuje argumentáciu Komisie. Tvrdí, že ukončenie administratívneho vyšetrovania 31. augusta 2016 a predloženie žiadosti požadujúcej prístup k jeho osobným údajom vo forme s vypustením údajov z 21. septembra 2016 predstavujú nové a podstatné skutočnosti, z ktorých vyplýva povinnosť Komisie preskúmať dôvodnosť rozhodnutia z 8. marca 2016.
- 45 V prvom rade argumentácia Komisie vyvoláva otázku, či sa judikatúra, podľa ktorej je žaloba smerujúca proti aktu výlučne potvrdzujúcemu predchádzajúce rozhodnutie neprípustná, ak nebola podaná proti tomuto rozhodnutiu v požadovanej lehote (rozsudok zo 17. mája 2017, Portugalsko/Komisia, C-337/16 P, EU:C:2017:381, bod 51), uplatní na rozhodnutia, ktoré prijala inštitúcia v odpovedi na žiadosť o prístup k osobným údajom podanú na základe článku 13 nariadenia č. 45/2001.
- 46 V tejto súvislosti je jednak potrebné pripomenúť, že článok 13 písm. c) nariadenia č. 45/2001 uvádza, že „dotknutá osoba má právo získať od prevádzkovateľa bez prekážok kedykoľvek v lehote troch mesiacov od obdržania žiadosti a bezplatne... oznámenie v zrozumiteľnej forme o údajoch podstupujúcich spracovanie...“. Z tohto ustanovenia, ktoré dotknutej osobe umožňuje získať „kedykoľvek“ prístup k svojim osobným údajom, vyplýva, že táto osoba má právo na trvalý a nepretržitý prístup k týmto údajom.
- 47 Okrem toho hoci článok 20 ods. 1 nariadenia č. 45/2001 stanovuje výnimky a obmedzenia práva dotknutej osoby na prístup k jej osobným údajom, toto ustanovenie spresňuje, že inštitúcie môžu obmedziť uplatnenie článku 13 toho istého nariadenia, len „ak takéto obmedzenia predstavujú [nevyhnutné] opatrenie“. Z toho vyplýva, že výnimky a obmedzenia uvedené v článku 20 ods. 1 uvedeného nariadenia sa môžu uplatňovať iba počas obdobia, počas ktorého sú ešte stále nevyhnutné.
- 48 Okrem iného je potrebné pripomenúť, že ochrana osobných údajov, ktorá je výslovne stanovená v článku 8 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, má mimoriadny význam pre právo na rešpektovanie súkromného života zakotvené v jej článku 7 (rozsudok z 8. apríla 2014, Digital Rights Ireland a i., C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238, bod 53).
- 49 Súdny dvor teda uprednostnil výklad práva Európskej únie v prospech vysokej úrovne ochrany osobných údajov. Zohľadnil okrem iného skutočnosť, že v oblasti spracovania osobných údajov je skutková a právna situácia dotknutej osoby svojou povahou dynamická, pričom samotné uplynutie času môže spôsobiť, že spracúvanie osobných údajov sa môže stať nepotrebným, prípadne aj protiprávnym, hoci pôvodne takým nebolo (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 13. mája 2014, Google Spain a Google, C-131/12, EU:C:2014:317, body 92 a 93).
- 50 Z toho vyplýva, že v rámci nariadenia č. 45/2001 môže osoba kedykoľvek podať novú žiadosť o prístup k osobným údajom, ku ktorým jej bol prístup predtým zamietnutý. Takáto žiadosť vyvoláva povinnosť dotknutej inštitúcie overiť, či je zamietnutie skoršieho prístupu aj naďalej dôvodné.
- 51 Opätovné preskúmanie smerujúce k overeniu, či je skôr prijaté zamietnutie prístupu aj naďalej dôvodné vzhľadom na články 13 a 20 nariadenia č. 45/2001, vedie k prijatiu aktu, ktorý nemá voči skoršiemu aktu výlučne potvrdzujúci charakter, ale predstavuje akt, ktorý môže byť predmetom žaloby o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ.
- 52 V prejednávanej veci bola Komisii 21. septembra 2016 predložená žiadosť žalobcu o prístup k jeho osobným údajom, ktoré sa nachádzajú v rôznych dokumentoch. Z bodu 50 vyššie vyplýva, že Komisia bola povinná preskúmať túto žiadosť. Ako bolo uvedené v bode 42 vyššie, na Komisiu je potrebné

nazerať tak, ako keby v napadnutom oznámení rozhodla o tejto žiadosti a odmietla jej vyhovieť. Za týchto okolností vzhľadom na zásadu uvedenú v bode 51 vyššie toto oznámenie predstavuje napadnuteľný akt, a to bez ohľadu na to, že žalobcovi bolo už v rozhodnutí z 8. marca 2016 oznámené predchádzajúce čiastočné zamietnutie prístupu k uvedeným údajom. Komisia sa teda nemôže účinne odvolávať na to, že napadnuté oznámenie má povahu iba výlučne potvrdzujúceho aktu.

- 53 V druhom rade aj za predpokladu, že by judikatúra uvedená v bode 45 vyššie bola v prejednávanej veci uplatniteľná, treba pripomenúť, že akt možno kvalifikovať ako akt výlučne potvrdzujúci skoršie rozhodnutie len vtedy, ak vo vzťahu k nemu neobsahuje žiadnu novú skutočnosť (rozsudky z 10. decembra 1980, Grasselli/Komisia, 23/80, EU:C:1980:284, bod 18, a z 31. mája 2017, DEI/Komisia, C-228/16 P, EU:C:2017:409, bod 33). Existencia nových a podstatných skutočností však môže odôvodniť podanie žiadosti o preskúmanie skoršieho rozhodnutia, ktoré sa stalo konečným (pozri rozsudok zo 7. februára 2001, Inpesca/Komisia, T-186/98, EU:T:2001:42, bod 47 a citovanú judikatúru). Rovnako tak aj žaloba podaná proti rozhodnutiu, ktorým sa zamieta vykonať preskúmanie rozhodnutia, ktoré sa stalo konečným, bude vyhlásená za prípustnú, ak sa ukáže, že existujú nové a podstatné skutočnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. februára 2001, Inpesca/Komisia, T-186/98, EU:T:2001:42, bod 49). Skutočnosť je potrebné kvalifikovať ako „nové a podstatné“, keď jednak ani žalobca, ani správny orgán neboli alebo nemohli byť s nimi oboznámení v okamihu prijatia skoršieho rozhodnutia, a jednak, ak je daná skutočnosť spôsobilá podstatne zmeniť situáciu žalobcu v porovnaní so situáciou, ktorá viedla k prijatiu skoršieho rozhodnutia, ktoré sa stalo konečným (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. februára 2001, Inpesca/Komisia, T-186/98, EU:T:2001:42, body 50 a 51).
- 54 V prejednávanej veci žalobca na preukázanie existencie nových a podstatných skutočností poukazuje okrem iného na okolnosť, že 31. augusta 2016 bolo ukončené administratívne vyšetrovanie.
- 55 Komisia namietla, že žalobca sa vo svojej žiadosti z 21. septembra 2016 obmedzil na to, že poďakoval riaditeľstvu pre bezpečnosť za to, že ho 14. septembra 2016 informovalo o ukončení administratívneho vyšetrovania, pričom pri tejto príležitosti neuviedol, že toto ukončenie predstavuje novú a podstatnú skutočnosť, ktorá môže odôvodniť preskúmanie rozhodnutia z 8. marca 2016.
- 56 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že žiadne ustanovenie nariadenia č. 45/2001, a osobitne ani jeho článok 13, ktorý zakotvuje právo na prístup „bez prekážok“, neukladá dotknutej osobe povinnosť odôvodniť alebo podoprieť svoju žiadosť o prístup k svojim osobným údajom. Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o prístup k osobným údajom, žalobca sa môže pred Všeobecným súdom odvolávať na existenciu nových a podstatných skutočností k dátumu napadnutého aktu, odôvodňujúcich opätovné preskúmanie, hoci ich opomenul uviesť vo svojej žiadosti.
- 57 Za týchto okolností, a aj keď Komisia už v čase podania žiadosti z 21. septembra 2016 vedela o ukončení administratívneho vyšetrovania, žalobca sa môže pred Všeobecným súdom účinne odvolávať na ukončenie administratívneho vyšetrovania s cieľom preukázať existenciu novej a podstatnej skutočnosti.
- 58 Je pritom potrebné uviesť jednak to, že táto skutočnosť nastala až po vydaní rozhodnutia z 8. marca 2016, takže má povahu novej skutočnosti v zmysle judikatúry citovanej v bode 53 vyššie.
- 59 Okrem toho má táto skutočnosť aj povahu podstatnej skutočnosti v zmysle rovnakej judikatúry. Je totiž potrebné pripomenúť, že riaditeľstvo pre bezpečnosť sa na to, aby žalobcovi v rozhodnutí z 8. marca 2016 zamietlo prístup k niektorým z jeho osobných údajov, odvolalo s prihliadnutím na predmetné údaje, jednak na výnimku stanovenú v článku 20 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 45/2001, ktorej cieľom je zabezpečenie „prevencie, vyšetrovania, objasňovania a stíhania trestných činov“, a jednak na výnimku stanovenú v článku 20 ods. 1 písm. c) toho istého nariadenia, ktorá sa okrem iného týka zabezpečenia „ochrany práv a slobôd ostatných [iných - *neoficiálny preklad*]“. Pokiaľ ide o výnimku stanovenú v článku 20 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 45/2001, riaditeľstvo pre bezpečnosť uviedlo, že poskytnutím predmetných údajov by došlo k zverejneniu informácií o jeho nástrojoch a metódach

vyšetrovania. Pokiaľ ide o výnimku stanovenú v článku 20 ods. 1 písm. c) uvedeného nariadenia, toto riaditeľstvo spresnilo, že poskytnutie predmetných údajov by porušilo práva iných osôb, ktorých osobné údaje sú predmetom spracovania, to znamená svedkov a informátorov, ktorí boli vypočutí v rámci administratívneho vyšetrovania. Zdá sa teda, že dôvody čiastočného zamietnutia prístupu namietané v neprospech žalobcu v rozhodnutí z 8. marca 2016 boli prinajmenšom nepriamo spojené s administratívnym vyšetrovaním týkajúcim sa žalobcu. V dôsledku toho nemožno vylúčiť, že sa ukončením tohto vyšetrovania významne zmenila situácia žalobcu.

- 60 Tento záver nemôže spochybniť ani tvrdenie Komisie, podľa ktorého nevyhnutnosť jednak neohroziť vyšetrovacie nástroje a metódy používané riaditeľstvom pre bezpečnosť a jednak chrániť svedkov a informátorov pretrváva aj po ukončení administratívneho vyšetrovania. Táto argumentácia totiž smeruje k tomu, že by prípustnosť návrhov na zrušenie bola úplne podmienená dôvodnosťou nového zamietnutia prístupu namietaného v neprospech žalobcu. Prítom na konštatovanie, že ukončenie administratívneho vyšetrovania predstavuje novú a podstatnú skutočnosť odôvodňujúcu opätovné preskúmanie situácie žalobcu, stačí uviesť, že táto udalosť mohla mať vplyv na uplatnenie výnimiek uvedených v článku 20 ods. 1 písm. a) a c) nariadenia č. 45/2001 bez toho, aby sa vopred rozhodlo o tom, či voči žalobcovi po vykonaní takéhoto opätovného preskúmania je, alebo nie je možné prípadne uplatniť tie isté výnimky.
- 61 Z toho vyplýva, že ukončenie administratívneho vyšetrovania predstavuje novú a podstatnú skutočnosť, ktorá môže odôvodniť opätovné preskúmanie práva žalobcu na prístup k jeho osobným údajom.
- 62 Toto preskúmanie je v tomto prípade odôvodnené o to viac, že žiadateľ nechal uplynúť primeranú lehotu predtým, ako podal riaditeľstvu pre bezpečnosť novú žiadosť o prístup k svojim osobným údajom. Žiadosť z 21. septembra 2016 bola totiž podaná viac ako šesť mesiacov po čiastočnom zamietnutí prístupu, o ktorom sa voči žalobcovi rozhodlo v rozhodnutí z 8. marca 2016.
- 63 Za týchto podmienok Komisia nie je v žiadnom prípade oprávnená tvrdiť, že napadnuté oznámenie predstavuje akt, ktorý len potvrdzuje rozhodnutie z 8. marca 2016.

– O záujme žalobcu na konaní

- 64 Komisia sa domnieva, že žalobca vzhľadom na to, že už mal prístup k všetkým zo svojich osobných údajov alebo k ich časti, a najmä k všetkým z nich, ktoré sú uvedené v skupine A, pričom v skutočnosti sa pokúša získať prístup k všetkým dokumentom, nemá skutočný záujem na konaní proti napadnutému oznámeniu.
- 65 Hoci žalobca osobitne nespochybňuje tvrdenia Komisie, zo všetkých jeho písomných podaní vyplýva, že sa domnieva, že mu bol napadnutým oznámením nesprávne odopretý prístup k jeho osobným údajom.
- 66 Podľa ustálenej judikatúry je žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou prípustná iba vtedy, ak má táto osoba právny záujem na zrušení napadnutého aktu. Predpokladom takéhoto záujmu je, že samotné zrušenie aktu musí byť spôsobilé vyvolať právne následky, a teda žaloba musí byť spôsobilá svojím výsledkom priniesť prospech pre toho účastníka konania, ktorý ju podal (rozsudky zo 17. septembra 2009, Komisia/Koninklijke FrieslandCampina, C-519/07 P, EU:C:2009:556, bod 63, a zo 17. septembra 2015, Mory a i./Komisia, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 55).
- 67 Ako bolo uvedené v bode 42 vyššie, v prejednávanej veci je potrebné na Komisiu nazerať tak, ako keby v napadnutom oznámení zamietla žiadosť žalobcu o sprístupnenie všetkých osobných údajov uvedených v žiadosti z 21. septembra 2016.

- 68 Nepochybne je pravda, že žiadateľ už mal prístup k niektorým zo svojich osobných údajov. V tabuľke pripojenej k rozhodnutiu z 8. marca 2016 mu totiž Komisia poskytla určité údaje, vo vzťahu ku ktorým sa neodvolala na nijaké výnimky a obmedzenia stanovené v článku 20 nariadenia č. 45/2001. To platí jednak pre všetky osobné údaje, ktoré Komisia identifikovala v dokumentoch zo skupiny A okrem dokumentu č. 56, a jednak pre časť osobných údajov, ktoré Komisia identifikovala v dokumentoch zo skupín B, C a D, ako aj v dokumente č. 56.
- 69 Napriek tomu, ako už bolo uvedené v bode 46 vyššie, v rámci nariadenia č. 45/2001 má dotknutá osoba právo na trvalý a nepretržitý prístup k svojim osobným údajom. Toto právo jej okrem iného umožňuje podať žiadosť o prístup k osobným údajom, a to aj v prípade, ak už mohla mať možnosť prístupu k časti z týchto údajov alebo k všetkým z nich, a to napríklad s cieľom uistiť sa, či boli všetky osobné údaje v držbe inštitúcie skutočne identifikované a následne oznámené, alebo s cieľom dozvedieť sa, či sú predmetné údaje ešte stále spracúvané inštitúciou, a či prípadne boli, alebo neboli zmenené.
- 70 Hoci je okrem toho pravda, že žalobca nemôže prostredníctvom žiadosti o prístup k svojim osobným údajom získať prístup k dokumentom obsahujúcim takéto údaje, táto okolnosť sama osebe nemá vplyv na záujem žalobcu na prístup k samotným týmto údajom.
- 71 Za týchto podmienok zrušenie napadnutého oznámenia, ktorým sa žalobcovi zamietá prístup k jeho osobným údajom obsiahnutým v dokumentoch uvedených v žiadosti z 21. septembra 2016, môže mať pre žalobcu právne následky a môže mu priniesť prospech.
- 72 Z toho vyplýva, že návrhy na zrušenie sú prípustné a že námietky neprípustnosti uvádzané Komisiou je potrebné zamietnuť.

O dôvodnosti návrhov na zrušenie

- 73 Žalobca na podporu svojich návrhov na zrušenie uvádza, že napadnuté oznámenie nespĺňa povinnosť odôvodnenia stanovenú v článku 296 ZFEÚ. Toto oznámenie sa totiž podľa neho obmedzuje na odkaz na rozhodnutie z 8. marca 2016 a nevysvetľuje dôvody, pre ktoré nemôže získať prístup k svojim osobným údajom. Pokiaľ ide o osobné údaje nachádzajúce sa v dokumentoch zo skupiny A, rozhodnutie z 8. marca 2016 nebolo odôvodnené, takže napadnuté oznámenie je aj nedostatočne odôvodnené. Pokiaľ ide o osobné údaje nachádzajúce sa v dokumentoch zo skupín B, C a D, napadnuté oznámenie podľa žalobcu nevysvetlilo, z akého dôvodu je uplatňovanie výnimiek a obmedzení stanovených v článku 20 ods. 1 písm. a) a c) nariadenia č. 45/2001, ktoré boli uplatnené v rozhodnutí z 8. marca 2016, aj naďalej dôvodné po skončení administratívneho vyšetrovania a v čase, keď bola riaditeľstvu pre bezpečnosť podaná nová žiadosť o prístup k uvedeným údajom vo forme s vypustením údajov.
- 74 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobcu. Tvrdí jednak, že pokiaľ ide o osobné údaje uvedené v dokumentoch zo skupiny A, ku ktorým žalobca už mal prístup, nebolo potrebné žiadne osobitné odôvodnenie, a jednak, že žalobca bol dostatočne informovaný v tabuľke pripojenej k rozhodnutiu z 8. marca 2016 o dôvodoch, pre ktoré mu niektoré z jeho osobných údajov obsiahnutých v dokumentoch zo skupín B, C a D neboli sprístupnené.
- 75 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry má byť odôvodnenie, ktoré sa vyžaduje podľa článku 296 ZFEÚ, prispôbené povahe predmetného aktu, pričom má jasným a jednoznačným spôsobom uvádzať úvahy inštitúcie, ktorá je pôvodcom aktu, aby bolo umožnené dotknutým osobám spoznať odôvodnenia prijatých opatrení a príslušnému súdu vykonávať svoje preskúmanie. Požiadavka odôvodnenia sa musí posudzovať vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, charakter uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa však, aby odôvodnenie uvádzalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či

odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa musí posúdiť nielen v súvislosti so znením tohto aktu, ale aj so zreteľom na jeho kontext a všetky právne ustanovenia, ktoré upravujú dotknutú oblasť (rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63, a z 1. júla 2008, Freistaat Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:T:2008:375, bod 88).

- 76 Okrem toho z článku 20 ods. 3 nariadenia č. 45/2001 vyplýva, že ak sa voči dotknutej osobe použije výnimka alebo obmedzenie stanovené v článku 20 ods. 1 toho istého nariadenia, táto osoba by mala byť informovaná o hlavných dôvodoch, na ktorých je založené uplatnenie tejto výnimky alebo obmedzenia.
- 77 V prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že napadnuté oznámenie – ktorého znenie je uvedené v bode 14 vyššie – samo osebe neuvádza takmer žiadne odôvodnenie zo skutkového a právneho hľadiska. Toto oznámenie totiž neobsahuje žiadne vlastné odôvodnenie. Nespresňuje, z akých dôvodov žalobcovi nemôže byť umožnený prístup k osobným údajom uvedeným v žiadosti z 21. septembra 2016. Napadnuté oznámenie sa v skutočnosti obmedzuje na odkaz na rozhodnutie z 8. marca 2016, ako aj na rozhodnutie EDPS z 25. júla 2016, v ktorom EDPS dospel k záveru, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prístup k jeho osobným údajom. V tomto oznámení sa len jednoducho uvádza, že vzhľadom na záver, ku ktorému dospel EDPS, a bez ďalšieho vysvetlenia bola žiadosť o prístup „správne [vybavená]“.
- 78 Odôvodnenie prostredníctvom odkazu však môže byť v niektorých prípadoch prípustné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. novembra 1998, Parlament/Gaspari, C-316/97 P, EU:C:1998:558, bod 27). Predovšetkým, judikatúra pripúšťa odôvodnenie prostredníctvom odkazu na skoršie rozhodnutie [pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. mája 2016, Zuffa/EUIPO (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP), T-590/14, neuverejnený, EU:T:2016:295, bod 43, a z 5. februára 2018, Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring/Komisia, T-611/15, EU:T:2018:63, body 32 až 38].
- 79 Je teda potrebné posúdiť, či odkaz na rozhodnutie z 8. marca 2016 a na rozhodnutie EDPS z 25. júla 2016 predstavuje dostatočné odôvodnenie napadnutého oznámenia.
- 80 V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade uviesť, že pokiaľ ide o osobné údaje uvedené v dokumentoch zo skupiny A (okrem dokumentu č. 56), tabuľka pripojená k rozhodnutiu z 8. marca 2016, ktorou sa v plnom rozsahu vyhovel žiadosti o prístup – prinajmenšom vo vzťahu k osobným údajom identifikovaným Komisiou v predmetných dokumentoch –, neobsahuje žiadny dôvod zamietnutia prístupu. Preto odkaz na rozhodnutie z 8. marca 2016 nemôže predstavovať odôvodnenie zamietnutia prístupu k všetkým osobným údajom obsiahnutým v dokumentoch zo skupiny A, uplatneného voči žalobcovi po prvýkrát v napadnutom oznámení.
- 81 V druhom rade, pokiaľ ide o osobné údaje uvedené v dokumentoch zo skupín B, C a D, je potrebné pripomenúť, že ako bolo uvedené v bodoch 52 a 61 vyššie, Komisia bola povinná preskúmať, či je zamietnutie prístupu uplatnené voči žalobcovi v rozhodnutí z 8. marca 2016 aj naďalej dôvodné. Na tento účel bola najmä povinná overiť v prípade všetkých dotknutých osobných údajov, že uplatňovanie výnimiek a obmedzení stanovených v článku 20 ods. 1 písm. a) a c) nariadenia č. 45/2001, ktoré boli uplatnené voči žalobcovi v rozhodnutí z 8. marca 2016, je aj naďalej dôvodné vzhľadom na prípadnú zmenu právnej alebo skutkovej situácie. Komisia bola konkrétne povinná zohľadniť okolnosti, že administratívne vyšetrovanie bolo medzičasom ukončené a že uplynulo obdobie šiestich mesiacov.
- 82 Je však potrebné konštatovať, že napadnuté oznámenie neobsahuje nijaké odôvodnenie týkajúce sa konkrétneho a podrobného preskúmania práva žalobcu na prístup k jeho osobným údajom. Neobsahuje ani žiadne odôvodnenie týkajúce sa možného vplyvu okolností uvedených v bode 81 vyššie. Okrem toho obyčajný odkaz na rozhodnutie z 8. marca 2016 a na rozhodnutie EDPS z 25. júla 2016 zjavne nemôže predstavovať primerané a dostatočné odôvodnenie nového zamietnutia prijatého po opätovnom preskúmaní, ktoré z povahy veci nemôže byť založené výlučne na dôvodoch uvedených

v rozhodnutiach predchádzajúcich tomuto preskúmaniu. V dôsledku toho odkaz na tieto dve rozhodnutia nevyhovuje povinnosti odôvodnenia, pokiaľ ide o zamietnutie prístupu k osobným údajom obsiahnutým v dokumentoch zo skupín B, C a D, opätovne použité proti žalobcovi v napadnutom oznámení.

- 83 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobnému dôvodu založenému na porušení povinnosti odôvodnenia je potrebné vyhovieť.
- 84 Preto je potrebné zrušiť napadnuté oznámenie v rozsahu, v akom sa ním zamietajú žiadosti žalobcu o prístup k niektorým z jeho osobných údajov.

O návrhu žalobcu na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania

- 85 Žalobca navrhuje, aby bolo Komisii nariadené predložiť dokument č. 57.
- 86 Ako však žalobca uznal na pojednávaní, navrhované opatrenie na zabezpečenie priebehu konania sa týka návrhov na náhradu škody. Keďže žalobca vzal uvedené návrhy spať a toto späťvzatie bolo zobrazené na vedomie (bod 27 vyššie), predloženie dokumentu č. 57 nemá v prejednávanej veci žiadny význam.
- 87 Preto nie je namieste vyhovieť tomuto návrhu žalobcu na zabezpečenie priebehu konania.

O trovách

- 88 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 89 Keďže Komisia nemala vo veci úspech v podstatnej časti svojich návrhov, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom žalobcu bez toho, aby bolo potrebné zohľadniť jeho čiastočné späťvzatie svojich návrhov na náhradu škody.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata rozšírená komora)

rozhodol takto:

- 1. Oznámenie riaditeľa riaditeľstva pre bezpečnosť generálneho riaditeľstva Komisie pre ľudské zdroje a bezpečnosť z 12. októbra 2016 v rozsahu, v akom sa ním zamietajú žiadosti pána RE z 21. septembra 2016 o poskytnutie prístupu k niektorým z jeho osobných údajov, sa zrušuje.**
- 2. Komisia je povinná nahradiť trovy konania.**

Gervasoni

Madise

da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk

Mac Eochaidh

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 14. februára 2019.

Podpisy